

Posudek vedoucího diplomové práce Radka Suchého *Schopenhauer a Nietzsche o člověku*

Souvislost a závislost Nietzscheho myšlení na Schopenhauerovi je samozřejmě konstatovanou banalitou do té doby, než se má přesně říci, v čem obojí spočívá. Kolega Suchý si za jednotící téma své práce zvolil otázku pojetí člověka u obou zmíněných autorů a na jejím příkladu detailně a důkladně analyzoval nejen konkrétní určení každého z autorů, ale především pak jejich vzájemné shody, podmíněnosti a difrence. Důraz na přesnost, názornost, přesvědčivost a srozumitelnost pak nutně vedl k nebývalému rozsahu diplomové práce čítající 214 stran.

Šíře tématu by vlastně vydalo na několik dílčích prací, ale kolegovi Suchému se podařilo udržet jejich jednotu, která není mechanickým součtem částí, nýbrž organickou jednotou rostoucí z nitra ze sebe. Rozhodně nejsilnější pasáže představují exkurzy o pojetí pojmu a o pojetí paměti, kde kolega Suchý zcela samostatně promýšlí nad rámec interpretovaných a analyzovaných textů daná témata. Závěrečná kapitola přináší rovněž samostatný psychoanalytický rozbor Schopenhauerovy osobnosti bez sklouzávání k laciné skandalizaci či bulvárnosti.

Kolega Suchý pracuje *analyticky* a *systematicky*. V souvislosti s líčením pojetí člověka volí několik klíčových témat, která nejprve deskriptivně formou citací a jejich komentářů analyzuje u jednoho i druhého z myslitelů, přičemž v případě Nietzscheho bere vždy ohled na vykázání identity a difrence, a to znamená závislosti na Schopenhauerovi. Je však otázkou, proč si volí právě tato učitá témata a podle jakého klíče je řadí ve své práci? Rapsodičnost a libovůle při výběru se zdá být snadnou výtkou. Dále kolega Suchý pracuje mimořádně *kriticky*, a to znamená samostatně a originálně. Jeho snahou je učinit filosofémata obou autorů srozumitelná, a nebojí se proto poukázat na rozpory, protimluvy, podivnosti, ba dokonce na nesmyslnosti u obou myslitelů, především u Schopenhauera.

Kolega Suchý pracuje výhradně s primárními texty obou filosofů v českém znění. Sekundární výkladovou literaturu využívá výjimečně, a to pouze v exkurzech nad rámec samotného interpretačního výkladu. Jeho čtení je dekonstruktivní a styl psaní má povahu rozpravy se čtenářem, kterého zve k tématům a jejich promýšlení. Nejen tedy, že dokáže samostatně referovat určité téma, což má být kompetence prokázaná bakalářskou prací; ale též či především dokáže daná témata kriticky tvůrčím a produktivním způsobem

rozvíjet, klást do souvislostí a kompetentně se k nim vyjádřit. Proto diplomová práce kolegy Suchého představuje ideální podobu, jak by práce tohoto druhu měla vypadat. Z toho důvodu ji plně doporučuji k obhajobě s návrhem hodnocení jakožto výbornou.

Doc. Aleš Novák, Ph.D.